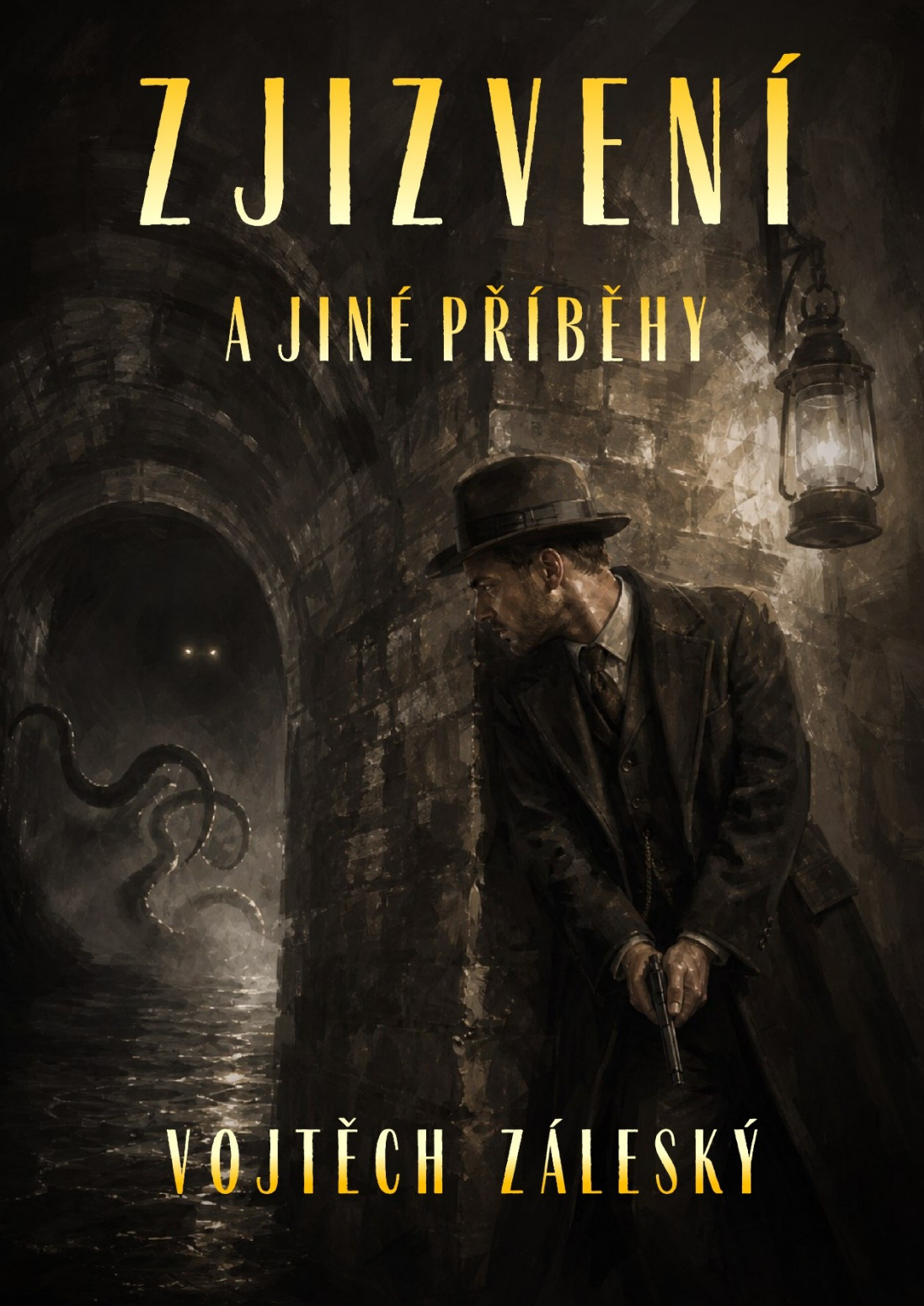
ZJIZVENÍ

A JINÉ PŘÍBĚHY

VOJTĚCH ZÁLESKÝ

ZJIZVENÍ

A JINÉ PŘÍBĚHY

VOJTĚCH ZÁLESKÝ

Přitažlivost fantastiky spočívá v tom, že se ke komickým nápadům přistupuje s naprostou vážností a předstírá se, že nejsou absurdní.

– China Miéville

PŘEDMLUVA

Román *Převzetí* (CooBoo, 2023) představil alternativní historii Země odehrávající se v prohibiční Americe dvacátých let. Čtenář se ocitl ve světě, v němž neznámé záření změnilo biologii života, vytvořilo mutace a umožnilo vznik artefaktů starých civilizací. Mafie, vědci a dobrodruzi zde soupeří o jejich moc, zatímco ruiny dávných ras ukrývají technologie schopné přepsat samotnou realitu.

Protože je pro jednu knihu objevování fikčního světa poměrně omezené a děj se věnuje hlavně zápletce, zůstala ještě spousta věcí, které *Převzetí* nemohlo ukázat, a někdy dokonce ani naznačit.

Tato povídková sbírka by proto měla čtenáři představit svět *Převzetí* v celé jeho rozmanitosti a kráse a ukázat nejen zásadní informace týkající se alternativní Země i samotného jevu záření, ale i každodenní maličkosti, jež jsou vše, jen ne obyčejné.

Azdhorovo oko nabídne dobrodružnou výpravu za hledáním vzácného artefaktu, který se zvrtne v boj o holý život, *Dvojí štěstí* se věnuje zvláštnímu životu jednoho šupinatého hilfa a vztahu, který je a možná ani není, a *Oživení* vás zavede ke dvěma gangsterům, kteří si zahrávají s bytostí z jiné dimenze. Protože mají ve zdejším světě své místo i oficiální instituce, představí vám *Kolonka* jeden den mladého úředníka a nečekaně se spojí v krátké karikatuře *Rutina* se dvěma gangstery, kteří kromě své práce řeší i běžné maličkosti. V *Přeložení* se podíváme, jak funguje policejní sbor, *Experiment* se věnuje ambicióznímu vědci pracujícímu pro mafii a *Corbittův dům* na vás dýchne temnou lovecraftovskou atmosférou zapadlého domu v lesích. *Bolest* ukáže fenomén záření, jak jej čtenáři ještě neznají, a finální *Zjizvení* je přímou spojnicí s románem *Převzetí* – ukáže totiž, jak nyní žije Paul Erdes, jehož život se v *Převzetí* se zářením spojil neočekávaným způsobem.

AZDHOROVO OKO

Costa del Mar, New Mexico
Pospolité státy americké
1923

1

Na rozvaliny chrámu Strang dopadalo ostré ranní světlo.

Vyrůstal z podloží západní strany bazaltové skály a proti břidlicovému nebi se černaly temné siluety struskovitých kuželů nedalekých hor. Blednoucí stín odhaloval zdobená průčelí, kamenné sochy dávných model a jeden čerstvě zasypaný hrob. Ed Jaeger se ve světlehnědém zaprášeném kabátu, černých kulatých brýlích a klobouku se širokou krempou hrbil na okraji nádvoří a kolem něj se nacházeli čtyři změtvoři a jeden vzácný exemplář cizího druhu. V časných ranních hodinách by byl slyšet zpěv ptáků, ale na nádvořích zarostlých jukou a pelyňkem doposud sedělo zvláštní ticho jako nutné mlčení nad nějakým zlověstným tajemstvím.

Nad merlíkovými keři se vznášel Edův tall Bob a nedával nijak najevo, že by mu okolní nehostinné prostředí nebo hlídka pod dozorem gangsterů dělaly nějaké vrásky.

Není divu, sykl Ed v duchu. *Vždyť on žádné nemá.*

Bob se jako na znamení otočil a na Eda se zadíval. Mladému hledači pokladů naskočila husí kůže. Neměl rád, když se na něj tall takhle zaměřil. Proč ta létající koule s velkým zarudlým okem a chapadly pořád stála o jeho společnost, nešlo Edovi na rozum. Potkali se v hospodě před několika týdny a od té doby byl tall všude s ním. Bylo to obrovské štěstí. Na tak cenného tvora by nikdy neměl šanci narazit. Nyní fungoval jako skvělá pojistka a Ed děkoval všem svatým, že mu něco takového spadlo do klína.

„Dělá se mi blbě," řekl Bob a Ed jeho hlas slyšel v hlavě jen jako slabý šepot. Tallové byli telepati a dorozumívali se předáváním myšlenek. Byli to taky výborní bodyguardi a gangsteři – dokázali jen silou vůle lámat ruce a nohy –, ale Bob trpěl nevolností a závratěmi, vždycky když viděl krev nebo si na ni jen vzpomněl. A to v přestřelce nebylo zrovna k užitku.

„Tak si představ něco pěknýho," odsekl Ed, nadzvedl si brýle a promnul si unavené oči. Nechtěl se s tallem jakkoli sbližovat, když věděl, co s ním možná udělá.

„To bych ale nesměl mít před okem ten hrob tamhle za náma. Ede, já toho jejich parťáka rozmašíroval, protože jsi mi to řekl. Ale víš, jak nesnáším pohled na krev… ta… krev…"

Tall se zakymácel, omdlel a práskl sebou do hlíny.

Ed si povzdechl. Nelíbil se mu směr, kterým se to s tallem ubíralo. Ze zkušenosti moc dobře věděl, že se musí spoléhat jenom sám na sebe. Dokazovalo to nesčetně jizev na jeho těle, které mu neustále připomínaly, že nemá nikomu věřit.

Každý člověk a každý změtvor se stará jenom o to, aby mohl toho druhého přechcat a něco na něm získat. Všichni kolem něj to takhle dělali. Kdyby nebyl v mládí takový pitomec a nenaletěl na příslib snadných peněz od člověka, kterého měl za vlastního bratra, nemusel se teď dřít pro *capomafiu* a změtvora Carla Terranovu, aby splatil svoje dluhy, a nemusel

mít neustále za zadkem bandu jeho poskoků. Jen díky té dohodě ho ještě nezabili.

Vzpomněl si na setkání s tallem v té hospodě a na svou jizvu po říznutí a znechuceně nad sebou zakroutil hlavou. Vždycky když se opil, přepadlo ho osamění a touha po někom blízkém.

Možná jen v skrytu duše doufal, že by někdy mohl mít někoho blízkého. Nějakého bratra.

To by ale všichni kolem něj nesměli být svině.

Vstal a opatrně se vydal k Bobovi, aby ho odtáhl ke galerii. Kdyby se náhodou pozvracel, nezafláká místo, kde by měl Ed hledat vstup do podzemí.

Někde tady to přece muselo být, zatraceně.

Něco cenného, co ještě nestačil ukrást nikdo jiný.

Spousta gangsterů z města pověřených Terranovou prozkoumávala místa, kde kdysi žily různé rasy, a za pomoci někoho jako Ed v nich hledali artefakty, které mafián považoval za mocné. Jeho zvědové mu nahlásili, že zrovna Strang je místo netušeného bohatství, a pokud by tu Ed nic nenašel, no… měl moc rád obě svoje ruce netknuté, takže se sakra snažil, aby tu něco objevil.

A kdyby ne…

Podíval se na Boba a v hlavě mu proběhla tallova nevyčíslitelná hodnota.

Za Edovými zády se ozval hrdelní smích.

„Dávej si na toho svýho mazlíčka pozor!“

Gangsteři Carla Terranovy se opodál snažili vypořádat s nepříznivým větrem a horkým počasím každý po svém, ale tallova ztráta vědomí je zřejmě probrala z lelkování. Dva muži v pomačkaných a zaprášených oblecích – Želva Jerry a Johnny Greene – seděli na zemi ve stínu jejich zašpiněného polopásového Citroënu P17 a kouřili. Vedle sebe měli položené armádní browningy na připomenutí, že není radno si s nimi zahrávat.

Želva byl obrovský kus chlapa, kterému kvůli změně narostl na zádech velice odolný krunýř. Dokázal dokonce vydržet rány z pušek na padesát yardů bez poškození.

Greene byl extrémně nebezpečný ostrostřelec. Po změně se mu oči přizpůsobily tak, aby vše kolem sebe viděl v širším úhlu. Podobně jako chameleon se také dokázal dívat na dvě místa zároveň a střílet na každé oko zvlášť. Jeho reflexy byly neuvěřitelně rychlé.

Další dva se opírali o samopaly Thompson na prvním schodu ke galerii a u seschlých kořenů zakrslých a sladce vonících pinií se volnou dlaní plácali do stehen.

Silly byl nebezpečný změtvor, který kdysi spadl do jeskyně a vrátil se z ní jako sliz v lidské podobě. Jeho slizká podstata mu umožňovala infiltrovat téměř cokoliv a jeho sliz byl také vysoce toxický. Bohužel dokázal držet lidskou podobu pouze osm hodin. Když odpočíval, nabíral formu blobu nebo tekutiny v jakémkoliv tvaru, která mu přišla pohodlná. Právě teď využíval klidu k dobití baterek, a když se v tekuté formě plácl do stehen, odlétly od něj kapičky vody.

Nejstarší z gangsterů byl Pete Brasco. Jeho pravačka se změnila na obrovitou znetvořenou ruku, kterou dokázal lámat kosti jako větve.

Ed na zádech cítil jejich pohledy a doufal, že by je suchý vzduch mohl ukolébat k liknavosti. Od toho posledního průšvihu s neplacením dluhů pro Terranovu je měl pořád za zadkem, i když doufal, že se tady v poušti leccos změní a on se jich konečně zbaví.

Snažil se talla zvednout. Zapřel se – tall, který spadl na zem, byl neuvěřitelně těžký a hmotný – a odtáhl Boba do stínu galerie. Párkrát ho naučeným švihem propleskl, a když z tallovy obří tlamy vyšlo zachrčení značící probouzení, odstoupil od něj stranou.

Kecnul sebou na zem u zdobeného sloupu vchodu do galerie, otřel si zpocené čelo a popotáhl. Aby ulevil očím, zadíval se na barevné květy

zakrslých stromů tamaryšku krčících se pod vysokými starými topoly a stoletými borovicemi.

Ale pak se podíval zpět ke gangsterům.

„Není nutný, abyste tady byli celou dobu se mnou, hoši," řekl a vzal si do ruky polní lahev. Otevřel víko, nalil si trochu vody do dlaně a otřel si zpocený zátylek. Potom si loknul, lahev zavřel a položil ji vedle sebe. „Je to celkem nuda."

„Jasně," uchechtl se Pete Brasco. „Abys nám moh zdrhnout s tím, co najdeš, jako minule, co? To sotva. Budeme tě mít pěkně na očích, že jo, kluci?"

Jeho kumpáni se zašklebili a dva z nich si drsňácky uplivli pod nohy.

„Jo, Pete."

„Máš recht, Pete."

„Jak chcete. Tohle je ještě na dlouho."

Pete Brasco hrábl hlavní samopalu do písku.

„Ať je to klidně do zejtra, nám je to fuk. Mám pravdu?"

„Máš, Pete."

„To se ví, Pete."

Brasco se zašklebil a šťouchl parťáka vedle sebe spokojeně loktem, až mu do Sillyho vodnatého těla trochu zajela ruka.

Z knih Ed věděl, že všechno kolem, každý keřík, každý kámen a každé zrnko země, bylo prosycené energií z podivného zdroje, který odborníci pojmenovali záření.

Neexistovalo přesné vysvětlení jeho původu, ale ve vědeckých a filozofických kruzích se věřilo, že je spojené s étyrickou bariérou, metafyzickým konceptem hranice možných rozdílných sfér, z níž měly pocházet paranormální jevy, a považovalo se za všeprostupující sílu, která ovlivňuje každý předmět na Zemi. Proč ale záření změnilo jen někoho, a ne všechny lidi, nikdo netušil. Bylo to prostě něco, co zařídil svět sám od sebe,

a nebylo třeba o tom nějak výrazněji hloubat. Chleba levnější nebude a Brasco nebude chytřejší.

„Dávej si radši bacha na tu svou ruku," kývl k Brascovi Ed. „Špatně se tady otočíš a shodíš na nás nějakej sloup nebo kus stěny. Jestli má Terranova dostat svý prachy, měl bych bejt v pořádku nejenom já, ale taky celý tohle místo. Radši byste měli zkontrolovat zbytek chrámu. Nechceme přece riskovat, že by nás tady něco překvapilo."

Brasco obrátil oči v sloup a povzdechl si.

„Už jsme to tady prohledali. Co by tady na nás taky mělo vybafnout? Nic tady přece není. Jenom my a ten tall. A pokud vím, tallové nemají problém s tím, aby někoho rozsekali na kousky jenom silou svý vůle, jak se o tom přesvědčil Frank tamhle v tom hrobě. Máš už jenom pár hodin, abys něco našel, nebo přemluvil toho –"

Ed k Brascovi okamžitě přiskočil, opatrně se rozhlédl a spiklenecky se k němu nahnul.

„Ticho, jo? Máme sice dohodu, že vám talla nechám, pokud by tady bylo úplný hovno, ale když se to dozví, posere se z toho a mohl by nás všechny zabít."

Samozřejmě že na tu dohodu Brasco nezapomněl.

Tallové se pro svoje schopnosti cenili zlatem. Možná byli dokonce na stejné úrovni s mordery, ale nehmotní duchové se přece jen dali zkrotit příslibem těla, po němž tak neúnavně toužili.

Nevýhodou vzácných tallů byl fakt, že se prostě extrémně pomalu množí. Bylo známo, že tallové vyrůstali strašně pomalu a potřebovali mnoho péče. Jelikož jsou to také od přírody zvídavá stvoření, před reprodukcí většinou preferovali nejrůznější studia. Snad jen díky jejich dlouhověkosti ještě nevyhynuli.

„Tak nám ho dej hned a můžeme si celý tohle divadlo v poušti odpustit. Nebo tě rovnou mám sejmout a talla si prostě vzít?"

„Nemůžu, Pete. A ty mě nemůžeš jen tak zabít. Nezapomněls zase ty na tohle?“

Ed zvedl do vzduchu pravačku se vztyčeným palcem, a aniž to viděl, tall za ním zvedl jedno chapadlo.

„Jsme spojený říznutím. Pokrevní bratři. Neposlouchal by tě, i kdybys mi dal tunu zlata. Věř mi, že bych jinak neváhal ani minutu.“

„Nemůžeš mu to prostě nakázat? Já vím. Hele, to, co se stalo s Frankem, byl prostě takovej omyl. O tom říznutí jsme ještě nevěděli.“

Ed si vybavil zkrvavenou tvář pátého člena jejich gangu a místo, kam ho kumpáni před dvěma dny zakopali. Tamhle, kousek od vstupu do chrámu. Hodně krve. Bobovi trvalo dvě hodiny, než se probudil.

„Jo, a teď se z komanda na odchycení talla stala moje ochranka. Ze strachu, že vás taky zabije? Nebo vám ty rozkazy o mým vlastním bezpečí Terranova předal zároveň s tím, že mi ho vezmete?“

Brasco se zakřenil. Snad pomyslel na parťáka a na ten čvachtavý zvuk, který vydaly jeho vnitřnosti, když se s takovou parádou vyvalily ven.

„Jo, máme takový rozkazy. Kdybys nebyl takovej posera, mohl chudák Frank ještě žít a jeho synek mohl mít svýho tátu.“

„Byl to Frankův problém, že se dal na tak nebezpečný řemeslo. Já se vás neprosil o to, abyste mi Boba brali. Co, Bobe? Chtěl jsi snad Franka zabít schválně?“

„Přece po mně střílel,“ sykl rozespalý Bob. „Ale pak… pak…“

Znovu sebou seknul o zem a Ed si unaveně promnul čelo.

„Koukněte, co jste s ním provedli. Jestli nás tady něco najde, nepomůže nám.“

„Ale teď jsme s ním kámoši, ne?“ zakřenil se Brasco. „Navíc, pokud se tady něco objeví, Želva s klukama se o to postará. Že jo, Jerry?“

„Jo, Pete. Nic tady ale není. Všude je to mrtvý. Můžem do chrámu ale klidně znova poslat Sillyho.“

„Silly se dobíjí. V týhle tekutý formě zařídí leda hovno. Hele, Ede, za tři hoďky bude zase v pohodě a pak ho někam pošleme. Do tý doby se dál vrtej v zemi a koukej najít to, co Terranova chce. Rozkazy o chycení a bezpečným návratu zpátky do města se týkaly jenom Boba, ne tebe. Tebe tady klidně zahrabeme rovnou vedle Franka."

Ed na to chtěl Brascovi něco říct, ale pak si to rozmyslel. I když věděl, co by v případě vlastní záchrany s Bobem udělal, už dva dny se mu na mysl hrnuly zvláštní myšlenky.

Měl v plánu ho v případě potřeby vyměnit za svou svobodu, ale přece jen doufal, že by se tomu šlo nějak vyhnout. Gangsteři by Eda jistě zabili, kdyby jim ho předal. Počítal sice s tím, že by si už něco vymyslel, aby v tallově přítomnosti mohl zůstat co nejdéle, i kdyby měl všem nakukat, že Bob prostě potřebuje rozkazy slyšet od něj, a ne od někoho jiného, ale lepší by bylo něco najít a nechat si Boba u sebe.

Už několikrát od Frankovy smrti mu problesklo hlavou, že kdyby ho zabili, Bob se z toho zvencne. Něco mu našeptávalo, že by tu talla nemohl nechat samotného, zvlášť po tom říznutí. Byli pokrevní bratři a tallové byli ve své podstatě takoví přerostlí chapadlatí psi. Kdoví, co by se s ním stalo, kdyby tu zůstal sám.

Ed netušil, co to bylo za nesmysly. Třeba za to mohlo to slunce a horký vzduch. Všichni se jen přetvařují a za každým milým obličejem je skrytá touha něco získat. Edovi to jeho dosavadní život už několikrát připomněl a četl to i ve tvářích zdejších gangsterů.

Kdepak.

Jediný, komu se dá věřit, je jen on sám. Jediné schopnosti, které ho dostanou z průseru, jsou jeho vlastní. Bob má určitě taky něco za lubem. Nikdo se totiž nechová takhle podlézavě, aniž tím chce pro sebe něco získat.

Byl snad jako morder? Ti přece prahnou po fyzickém těle, a proto se dají snadno zavázat k poslušnosti.

Dělali tallové to samé? Kvůli energii, nebo kvůli něčemu jinému? Co přesně tím říznutím tall sledoval? Určitě to nebylo z dobroty srdce.

Ed už měl v hlavě připravenou dobrou historku, aby talla přesvědčil k přechodu ke gangsterům, a protože zatím v zemi kolem nic vzácného nebylo, začínal v něm a jeho nesmírné ceně pomalu a nerad vidět jedinou šanci na vykoupení z Terranovových spárů.

Bob znovu zachrčel a promnul si své velké oko. Zhoupl se ze země zpátky do vzduchu, až z místa, kde ležel, odletěl kus zeminy.

Ed mrkl zpátky na Brasca, aby mu tím potvrdil jejich dohodu, která mu už nějakou dobu získávala čas, a v klidu přešel zpátky k výkopu.

Bob zvláštně zahučel a nahnul se k Edovi.

„Já slyšel, co jste si říkali, Ede. Slyšel jsem, jak jsi o mně mluvil. Ty bys mě prodal, kdyby nebylo toho říznutí?“

Ed se na Boba podíval tak, jako se pán dívá s něhou na svého mazlíčka, a podrbal ho mezi chapadly.

„To víš, že ne, kamaráde,“ odpověděl a pak talla poplácal. „My dva jsme tým!“

V Edovi zabrněly tallovy spokojené vibrace.

A znovu ho to donutilo k zamyšlení, co má tall vlastně za lubem.

2

Slunce postoupilo po obloze dál a okolní stavby vrhaly na zem podlouhlé a různě zakřivené stíny. Brasco s kumpány se stále váleli u citroënu a Silly v podobě blobu už nabíral stále zřetelnější lidské tvary, i když měl do plného zotavení ještě hodinu času.

Ed se stále marně pokoušel najít na nádvoří nějaké známky zajímavého objevu, ale zatím se mu rukama neprosýpalo nic jiného než písek a štěrk. Bob se vznášel vedle něj.

„Jseš v cajku?“ zeptal se ho po chvíli.

„Jde to,“ odpověděl Bob a zavlnil chapadly. „Ale měl bych to tady asi ještě prošmejdit, jestli nenajdu někde něco zajímavýho. Možná bych se mohl znova podívat do hlavního chrámu.“

„Tam už jsme přece byli. Klíčem je tohle nádvoří. Všechny fresky uvnitř přece ukazujou, že se veškerý posvátný dění odehrávalo tady. Přesně mezi

sloupořadím, ve středu prostoru, odkud by měla vést hlavní škvíra vstupu až ke vchodu do galerie. Vidíš?“

Ed z brašny vytáhl své zápisky s náčrtem pečetního symbolu, který měl označovat místo vstupu.

„Hledáme tenhle symbol. Značí místo obětin. V tomhle případě spousty zlata. Kdyby tady nikdo nic nerozflákal, už se nám to mohlo podařit.“

„No jasně, ale…“

Zadunění.

„Počkej, slyšíš?“ obrátil se Bob k Edovi.

„Co?“

Tall se zaměřil na jedno místo před sebou a znělo to, jako kdyby čenichal. Potom se otočil zpátky k Edovi.

„Opravdu tady nic není?“

Edovi po zádech přeběhl mráz.

Na opuštěných místech, jako bylo tohle, se čas od času objevili rypci – velcí hlodavci s holou, volnou, růžově šedou kůží a zakrnělýma očima, kteří využívali podzemní tunely k rozšíření vlastních chodeb a zuřivě si bránili teritorium své obrovské kolonie.

Jenže tady už s Brascovými gangstery nadělali dost hluku, takže předpokládal, že kdyby tu někde kolonie byla, rypci by se hlasitému místu zdaleka vyhnuli. Ale člověk si nikdy nemohl být jistý, na co v opuštěném chrámu narazí. Proto to měli gangsteři zkontrolovat, když už chrám procházeli.

I ve vlastním zájmu.

„Nemělo by.“

Další zadunění. Hlasitější.

„Zatraceně,“ zaklel Ed a houkl na Brasca.

„Slyšeli jste to?“

Gangster zívl a protáhl se.

„Co?“

„To zadunění.“

„Přestaň blbnout, Ede, a koukej makat. Nebudeme tady přece trčet donekonečna.“

„Říkal jsem vám, abyste to tady zkontrolovali. Když nebudu mít klid, nic nenajdu.“

„Sakra,“ zamumlal Brasco. „Koukej pokračovat.“ Potom hodil kamínek po parťákovi u auta. „Hej, Johnny, vstávej. Ed si nasral do kalhot, tak to běž ještě jednou prohlídnout. Měj obě oči na stopkách a střílej, když na něco narazíš.“

Změtvor se narovnal a křuplo mu v zádech.

„Sám?“

„Řekni mi, že ses taky posral, a uvidíš ten tanec. Zvedni tu línou prdel a jdi. Kdo jinej než ty by to zvládnul líp, hergot.“

„No jasně,“ zabrblal Greene a promnul si chameleoní obličej. Zvedl se ze země a utáhl si opasek se zbraní.

Želva Jerry, který vedle něj v klidu dál ležel s kloboukem posunutým přes obličej, se zachechtal.

„Užij si to.“

Chameleon se na parťáka a pak i na šéfa zadíval s neochotou, ale pak zřejmě usoudil, že ho to alespoň probudí, protože zakoulel očima – každým na jinou stranu – a zmizel za nejbližší stěnou.

Ed se otočil zpátky k tallovi a prsty ho zasvědily nutkáním sevřít v ruce zbraň, kdyby k něčemu došlo.

„Ede, co když se tu něco objeví?“

Bob zaletěl za Edova záda, jako by se za ním chtěl skrýt, a jeho chapadla polechtala Eda na zátylku.

„Co blbneš?“

Ed sebou trhl do strany a noha mu sjela po sypkém štěrku. Podíval se pod nohy a to zalechtání na zátylku se změnilo na zamrazení. Dobře poznal, co se mu teď odkrylo.

Sehnul se k zemi a několika rychlými švihy odhrnul nános zeminy. Když se narovnal, mohl se na celou vykládanou kameninovou fresku zadívat s rozumným odstupem. Při pohledu na vyobrazenou rytinu se mu srdce rozbušilo nadšením.

Rytina značila vstup do podzemní chodby vedoucí k pohřebišti asteřanské královské rodiny. A v rukou posledního panovníka Azdhora Mořského se mělo nacházet Azdhorovo oko. Artefakt, který podle legend ukovali samotní bohové, vytvořený z neznámého kovu ve tvaru zavřeného oka omotaného trním.

Učiněné bohatství.

Vykoupení všech Edových dluhů.

Takže Strang byl to ztracené místo, kde měla být královská rodina pohřbená!

Zpoza opasku rychle vytáhl štětec, sehnul se k zemi a odhrnul další nánosy hlíny. Euforické bušení srdce pomalu ustalo. Další obrazy popisovaly…

Znovu se mu v hlavě vybavily fresky zevnitř chrámu popisující nádvoří jako obřadní místo, jako místo posvátného dění. Nelhaly. Jenže tohle posvátné dění mělo hluboké a nezvratitelné následky.

V rychlosti se rozhlédl po všech gangsterech, jako by jim snad pohledem chtěl dát najevo, že by odsud možná měli urychleně zmizet, a hledal v jejich tvářích porozumění. Jenže to Oko… Když ho získá, bude konečně svobodný. Vyplatí se to za ten risk? Tall ho ochrání… a co se stane s ostatními… na tom přece nezáleží.

Otočil se na Boba a pohlédl do jeho obrovského oka.

Vzduch zavibroval přenosem myšlení.

Bobovi se rozklepala chapadla a jediná zornice se rozšířila vzrůstajícím napětím.

Další zadunění.

Silnější než to předchozí.

Edovi ztěžkly nohy. Věděl, že by se to nemělo stát a že by zřejmě měli okamžitě vypadnout, ale v prvních vteřinách pohledu na fresku ho zalilo vědomí toho, že je jeho vykoupení na dosah ruky – a že by si tím pádem mohl nechat talla jako pojistku na nějaké horší časy. Až pak že se tím možná všechno posere a nevyváznou odsud živí. Ihned přelétl pohledem k místu, kde pohřbili Franka. To je mohlo přilákat. Čerstvé maso a vůně začínajícího rozkladu.

Co když to dunění… nemělo nic společného s rypci? Co když se tím jen potvrdil význam tohohle místa?

Ihned se mu před očima vybavily hilfí rituály provozované ve sklepeních a suterénech zaplivaných činžáků. Podřezané kozy a jejich horká krev pochytaná do keramických nádob se zvláštními náboženskými rytinami, které byly umístěné v přesných vrcholech složitých thanaturgických obrazců.

„Heej!“ zakřičel najednou Ed ke gangsterům, ale než se na něj s podivem stihli otočit, vystřelil kolem nich do vzduchu oblak prachu, zem se zatřásla, otevřela a všichni gangsteři se propadli do země.

Ed chtěl přiskočit ke svému vaku, na jehož dně měl už několik let schovaný váček gris-gris, spíš jen tak pro jistotu než z pověrčivosti, ale nestačil udělat ani krok.

Kolem se znovu ozvalo dunění, tentokrát doprovázené hlubokým hrdelním hlasem pronikajícím až do morku kostí, zem pod Edovýma nohama se zavlnila a v sypkém štěrku se otevřel trychtýřovitý otvor.

Ed zavrávoral a instinktivně natáhl ruce po vznášejícím se tallovi. Bob k němu stačil poslat dvě svá chapadla, která se Edovi ovinula kolem zápěstí,

ale pak jako by do talla narazilo nějaké neviditelné vědomí, ztratil v chapadlech veškerou sílu a nechal se naopak stáhnout dolů do podzemí.

Než si stačil Ed uvědomit, že možná naposledy vidí sluneční svit, vdechl oblak prachu, až se rozkašlal, a vše mu před očima zčernalo.

Probudil se do tmy. Netušil, kolik času uběhlo ani co se přesně stalo, ale přetrvával v něm pocit, že je něco hrozně špatně. Věděl, že chtěl zvednout hlavu, aby se kolem sebe rozhlédl, ale byl to jen vnitřní pocit založený na důvěře, že jeho tělo udělá přesně to, na co on pomyslí. Chvíli se nemohl hnout. Muselo ho to zasypat. Přesto tu měl drobnou dutinu a ještě se neudusil. Věděl, že se musí dostat ven, jemný prach by mu mohl ucpat plíce. Snažil se uvolnit ruce a šlo to překvapivě dobře. Nánosy zeminy a suti nebyly silné. Podařilo se mu dostat se do sedu. Rozkašlal se. Pak si promnul oči, aby z nich dostal prach, a prostor konečně prozářilo matné světlo z trychtýře, kterým sem propadl.

Zatraceně, zaklel v duchu a hlava mu pulzovala bolestí. Nechal se ukolébat společností. Kdyby byl na místě sám, jistě by přišel na to, že šlo o nebezpečnou činnost, a mohl se na vstup do podzemí lépe připravit. Kdyby ho nerušili Terranovovi gangsteři, mohl riziko výkopu v chrámu odhalit dřív. Kdyby nebylo talla, byl by pátý člen gangu Frank v pohodě a nikoho by svou smrtí nepřilákal. Znovu se mu potvrdilo, že se může spolehnout jenom sám na sebe. Příště už na to nezapomene. Příště…

Jenže kdyby tu tall nebyl, všechny naděje na získání Oka by rázem vyletěly komínem. Pokud tedy bude obezřetný a využije vše, co o Oku přečetl a co zná o nekropoli označené tím symbolem na rytině, dostane se ven s královskou odměnou. Když mohl Bob pomocí říznutí využít jeho, může zase on využít talla a získat díky němu ten poklad.

Edovu mysl zaplnily kalkulace. Je několik možností, jak odsud vyváznout se zdravou kůží a s cenným nákladem. Buď najde Oko okamžitě

sám a nikdo se ho nebude na nic ptát. Nebo někdo z gangsterů přežil pád a možné setkání s rypci a v tom případě je využije jako ochranku, aby se dostal ven i s Okem. Talla si nechá do doby, než se tak stane. Dohoda je tím pádem v háji a jde o zlato.

Dokud bude Brasco vědět, že našli něco cenného, nechá Eda žít. Důležité je mít u sebe Boba a přesvědčit ho, aby ho chránil před rypci, získat Oko a pak svobodu.

Co se stane s kýmkoliv jiným, je úplně jedno.

Spoléhej se jenom na sebe, opakoval si v duchu Ed.

Ostatní ti jenom pomůžou v tom, co chtějí oni sami, a pak se na tebe vyserou.

Ed se snažil zaposlouchat, ale všude byl zatím klid.

Teď půjde o čas, říkal si a rychle se snažil dát dohromady. Vypadalo to, že nemá nic zlomeného. Dopadli na vrstvu písku, prachu a kamenných úlomků.

Oprášil si kabát a snažil se vstát. Šlo to těžce, ale za chvíli se ocitl na nohou. Pak vedle sebe uviděl dvě chapadla zasypaná hlínou a štěrkem, popadl je a těžce vytáhl Boba na vzduch. Tall byl omráčený, ale dýchal.

Výborně, pomyslel si Ed. *Bez něj bych byl ztracenej. Ještě mi dobře poslouží.*

Několikrát ho propleskl, jako kdyby jen omdlel, a tall se za chvíli s leknutím probral a vyhoupl se nad písčité podloží šachty.

„Klid, kamaráde, jsme v pohodě."

„Ježiši, Ede, co se stalo? Jseš celej? Já…" Tall si začal chapadly osahávat své bytelné tělo a prošmátral i Eda. „Já jsem v pořádku. Ty taky. Jsme živí."

„Propadli jsme podlahou. Něco muselo způsobit ty otřesy. To dunění, který jsme slyšeli."

„Co?"

Bob se vyděsil, schoval se Edovi za záda a chapadla mu položil na ramena.

„Buď v klidu," ošil se Ed a ustoupil stranou. „Hlavní je, že nám nic není."

„Ale co způsobilo to dunění?"

Ed chvíli mlčel. Pokud tu rytinu na podlaze poznal správně, byli v šachtě vedoucí k nekropoli asteřanské královské rodiny a celého šlechtického dvora. Pokud legenda nelhala, mělo tu někde být Azdhorovo oko. Ale Asteřané bývali blázni do smrti a posmrtného života.

Jak napověděla ta rytina na podlaze, tohle mělo být rituální místo jejich zvláštních thanaturgických obřadů. Spousta lidí a hledačů pokladů žvanila něco o tom, že se Asteřanům jejich rituály povedly a kromě běžných pastí – skrytých propadlišť a kamenných kvádrů, které se uvolnily ze stropu a zloděje na místě rozmačkaly – dokázali postavit na stráž něco mnohem hroznějšího.

Mrtvolaky.

Nesmrtelné bytosti toužící po živém mase.

To dunění, které slyšeli nahoře, možná nebyli rypci. Mohli to způsobit… hniložijci, mrchožrouti žijící v podzemí hřbitovů a jiných pohřebních míst, nebezpečná stvoření, která pátrají po čerstvých mrtvolách, ale pokud tu mělo být Oko…

Ale to jsou jen nesmysly.

Žádní mrtvolaci nejsou.

Žádný text to nikdy nepotvrdil.

„Tak se dej dohromady," řekl Ed Bobovi. „Musíme to tu prozkoumat."

„Ale Ede, já můžu vylítnout nahoru a dostanu nás odsud."

„Zatím ne. Dostali jsme se na úžasný místo. Vidíš?" ukázal Ed před sebe do tmy. „Země je hladká a opracovaná. Je to cesta vedoucí k velkýmu pokladu. Pomůžeš mi ho dostat, viď? Protože si přece pomáháme. Bez ohledu na říznutí, nebo ne."

„A pak se odsud dostaneme?"

„Jo. I s tím pokladem. Ale musíme bejt obezřetný. Je jedno, co tady uvidíš. Musíme se navzájem chránit, jo?“

„Na co bychom tu měli narazit?“

„Na něco, co by nám mohlo ublížit. Ale klid. Možná najdeme ostatní. Budou někde před náma. Vidíš? Tamhle je slabý světlo. To bude z povrchu v místě, kde se propadli. Půjdeš se mnou?“

„Jsme přece říznutý.“

„Takže?“

„Takže jo.“

„Fajn. Vyleť nahoru a vem sem lampu. Pokud někde zůstal ležet samopal, vem ho taky. Zvládneš to?“

„Myslím, že jo.“

„Tak leť.“

Tall na Eda kývl a vznesl se do vzduchu. Občas se zastavil, jako by musel čekat na nějaký neviditelný schod, od kterého by se odrazil výš, ale za chvíli se ztratil ve světle nad zemí.

Ed se znovu zadíval do tmy před sebou a opět pomyslel na tu úžasnou příležitost. Najde tu Oko a vykoupí se od Terranovy. Bude si moct nechat Boba jako ochranu, kdyby se ho *capomafia* přece jen snažil zabít. Pokud se něco semele, je tu Bob a jeho schopnosti, které zařídí, aby z toho Ed sám vyvázl živý. Musí se to udělat rychle a tiše. Jestli tu někde přece jen narazí na něco, co by nemělo existovat… o tom ale raději nechtěl ani přemýšlet.

Na Eda se snesl písek a seshora sletěl Bob i s petrolejkou v jednom chapadle a thompsonem v druhém.

„Zůstal nahoře někdo?“

„Ne,“ odpověděl tall. „Všichni musí bejt tady.“

„Fajn.“

Ed rozsvítil lampu a namířil ji před sebe.

„Jdeme. Dávej pozor, co kolem sebe uvidíš.“

3

Chodba páchla podivně nasládle a vzduch kolem byl dusnější. Světlo petrolejky nedosáhlo dál než pár stop před ně, ale i tak před sebou za chvíli rozeznali změnu podloží a narazili na příkré schody do hlubiny. Ed se podíval nad sebe. Vlezli do slabého kuželu světla shora. To znamenalo, že gangsteři popadali na schodiště. To není dobré znamení. Jestli nenarazí na jejich těla, bude to znamenat dvě věci. Buď jsou celí a nějakým zázrakem to přežili, nebo je něco odtáhlo pryč. Ed si nebyl jistý, kolik hniložijců tu mohlo být, ale raději slepí mrchožrouti s povislou bledou kůží a obrovskýma lopatovýma rukama než něco nepřirozeného.

Ed pobídl talla a sevřel chladný kov samopalu pevněji v ruce.

Mlčeli.

Spíš to ale bylo obezřetností než nedostatkem témat k hovoru.

Pod nohama se jim objevila mokrá skvrna a rozmáčený písek. Sem asi dopadl Silly. Ve formě blobu by se mu nemělo nic stát – jen by se na okamžik rozprskl jako kaskáda vody o omletý kámen a pak by se zase poskládal dohromady. Želva se určitě zastavil o svůj pevný krunýř a Brasco mohl dopadnout na svou obří ruku. Možná si polámal žebra. Greene se nevrátil z obhlídky, takže bylo možné, že ještě slídil někde nahoře. Nebo se už někde ve tmě snažil přijít na to, kde vlastně je.

Ed měl z knih jistou představu, jak nekropole vypadá, a pochyboval, že by nějakou vědeckou publikací listoval gangster. Ničím si ale nepomohl, i když se jeho ochranka ztratila. Pokud se dostane ven, Terranova po něm znovu půjde. Musí získat to Oko.

„Jdeme dolů," řekl šeptem a tall nervózně zacukal chapadly.

„Zvládneme to, že jo?"

„Jo," odpověděl Ed a vydal se kupředu.

Schody nebraly konce. Bůhví, jak hluboko už byli pod zemí. Když se nad tím Ed zamyslel, dorazili na první odpočívadlo, odkud vedla šikmo dolů další, vysoká chodba.

„Nesmíš chapadly vířit prach," šeptl k Bobovi. „Jinak se udusíme."

Tall se zajíkl, ale pokračovali dál.

Z chodby jako paprsky vybíhaly menší chodbičky do stran, ale v žádné z nich nic neviděli. Pokud se tu někde toulali hniložijci, našli by je spíš podle hluku a pachu, ale i tak si dával Ed dobrý pozor, aby do žádné z chodbiček nesvítil příliš dlouho.

Šli dál tmou a snažili se dýchat mělce. Když Ed kontroloval další postranní chodbičku, strnul. Na jejím konci se mihotalo slabé světlo. Něco v něm poskočilo a žaludek se mu sevřel. Otočil se na talla. Bob se na Eda zadíval svým velkým okem.

Světlo se přibližovalo a bylo slyšet tlumené syčení písku pod něčíma nohama. Kdo tu mohl být s lampou? Do prostor kolem nevkročila živá duše